

המחנה המכוון לה ריזירה די סן סבה (La Risiera di San Sabba) לא היה 'מחנה השמדה' במובן המקובל, אף שהיה בו קרמטוריום, ששימש לשיריפת גופות האסירים שהוזאו להורג או שמתו מלחמת העינויים.

בשנת 1913 הוקם בסן סבה מבנה תעשייתי גדול לניפוי האורות מן המוץ (מכאן השם Risiera). במבנה היו גם תנור גחל וארכובה גבוהה, ששימשו לתהיליכי יבוש האורות. בשנות ה- 20 חדל בית-החרושת לפעול, והמבנה נותר שומם.

לאחר כניעת איטליה לבעליות-הברית, ב- 8 בספטמבר 1943, נכללה טרייסטה באיזור מיוחד, נפרד משאר מחוזות איטליה, בשלטון ישיר ובלבדי של שלטונות הביטחון הגרמניים (Adriatisches Küstenland Operationszone קציני ס"ס נודעים: אודילו גלבוצניק (שהיה ליד טרייסטה) ופרנץ שטנגל). זמן קצר אחריו השתלטום על האיזור תפסו הגרמנים את המבנה העדוב, שעאוו למחנה מעצר, והביאו אליו פרטיזנים סלוויים לחקירה, לעונאים ולהוצאה להורג, ועצירים מדיניים יהודים, לחקירה ולהמתנה לkerjaת שליחות צפונה. פקדו על המחנה קציני הס"ס קרייסטייאן וירט (מסתי 1943 עד מאי 1944), ואוברשטוורםבנפир דיטריך אלרס (מיוני 1944 עד אפריל 1945). צוות המחנה היה כל גרמני (אך אולי הסתייע בכמה אוקראינים). כל זמן

פעולתו של המחנה עברו דרכו יותר מ- 20,000 עצירים. כמה אלפי נפש נרצחו – לחב בניפוץ הגולגולת באלוות כבחות – וגופותיהם נשרפו בקרמטוריום שהותקן על-ידי הרחבות התנור שהוא שם מכבר, אגב שימוש בארכובה, כמו עשרות יהודים נרצחו ונשרפו במקום, כ-